

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 104

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 05/10/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Chư vị đồng học, chào mọi người. Hôm qua giảng đến câu “*hư vu trá ngụy, công kiết tông thân*” (bịa đặt dối trá, công kích thân thuộc).

Bốn chữ phía trước tôi đã giới thiệu qua, bốn chữ phía sau này thì chưa giảng. Trong chú giải của Vựng Biên nói được rất rõ ràng: “*Cùng họ gọi là tông, khác họ gọi là thân*”, cho nên tông và thân là có phân ra, nhưng quan hệ đều rất là mật thiết. Trong đây nói rất hay: “*Tuy có xa gần, thân sơ khác nhau, thật sự đều là những người có mối quan hệ thân thiết với ta.*” Cha con, anh em, thân tộc cùng một họ, đây là “tông”, cùng một tổ tông, một mạch truyền thừa tiếp nối. “Thân” là người khác họ mà kết thành hôn nhân, cho nên có gia thân quyền thuộc. Tuy người cùng họ và khác họ có sự khác biệt, thế nhưng sau khi kết hôn thì đều là người một nhà, cho nên đều phải nên lấy “*thân ái trung thành*” để đối đãi nhau, đồng hoạn nạn, đồng cam chịu khổ, đây là nói từ trên nhân luân. Nếu nói từ trên Phật pháp thì phạm vi đó lớn, người thông thường rất khó lý giải, rất khó tiếp nhận, thế nhưng đó là chân tướng sự thật. Điều này chúng ta đọc thấy rất nhiều trong kinh Luận Đại thừa, chúng ta nỗ lực nêu ra để cùng thảo luận, đích thực đây là sự thật. Chân tướng của sự thật là tất cả chúng sanh trong hư không pháp giới là cùng tông với chúng ta. Trong thế pháp, cùng gốc rễ là nói từ trên luân lý, cùng một tổ tiên, ở trong Phật pháp thì nói chúng ta là cùng một tự tánh, cùng một chân tâm.

Thế Tôn đã nói rất hay ở trong kinh Hoa Nghiêm, vũ trụ vạn pháp từ đâu mà có? Duy tâm sở hiện, tâm này là cùng chung. Thập pháp giới y chánh trang nghiêm đều là duy tâm sở hiện, duy thức sở biến. Thức là cái gì? Thức là tâm khởi tác dụng. Cho nên, trong kinh giáo Đại thừa thường nói “*hết thấy pháp từ tâm tướng sanh*”, đã nói ra một cái “tâm”, nói ra một cái tướng. Tâm có thể hiện, tướng có thể biến, tướng chính là thức, 8 thức, 51 tâm sở chỉ dùng chữ “tướng” này làm đại biểu, cho nên là tâm hiện, thức biến. Đã là từ tâm tướng sanh thì làm sao nó không phải từ trong một tông? Cho nên, Phật cùng với các pháp thân đại sĩ xem thấy tất cả chúng sanh tàn sát lẫn nhau, thì giống như lão tổ tông xem thấy

con cháu đời sau tương tàn lẫn nhau, tình hình này là giống như vậy. Có thể trách họ hay không? Không thể trách họ. Tại vì sao không thể trách họ? Họ không hiểu rõ chân tướng sự thật, không có người dạy họ. Cho nên ở trong kinh Vô Lượng Thọ, Phật nói rất hay: “Đời trước vô tri, không biết đạo đức.” Đạo đức là gì? Đạo đức chính là chân tướng sự thật. Người thế hệ trước đã lơ là, họ không hiểu rõ chân tướng sự thật, không có người nói với họ, họ tạo những tội nghiệp này thì không thể trách họ.

Do đó, chúng ta đọc lịch sử, đọc lịch sử Trung Quốc thấy được cổ thánh tiên vương, những đế vương vào thời xưa họ hiểu được, họ tường tận. Cho nên làm quốc vương, sự việc hàng đầu là gì? Là dạy học, “dựng nước quản dân, dạy học làm đầu”, phải dạy! Cho nên Trung Quốc thời xưa, không chỉ là người lãnh đạo quốc gia, mà thậm chí đến người lãnh đạo thôn quê địa phương, gia trưởng trong một gia đình là người lãnh đạo của một nhà, đây là đại thánh đại hiền đều yêu cầu phải làm được ba chữ “quân, thân, sư.” Ý nghĩa này rất sâu rất rộng, chúng ta phải tỉ mỉ mà thể hội. Không chỉ là lãnh đạo, mà đối với người bị lãnh đạo phải có thân tình giống như cha con, anh em, thân bằng quyến thuộc trong nhà vậy, hết mực yêu thương, cái này là làm đến “thân.” Còn phải làm đến “sư”, sư là tận tâm tận lực giáo hóa họ, khiến cho họ hiểu rõ luân thường đại đạo, giúp họ hiểu được làm người như thế nào, tiếp vật như thế nào, sinh hoạt như thế nào.

Phật pháp trước khi truyền đến Trung Quốc, người Trung Quốc đã và đang làm rồi. Vào triều Hán Minh Đế, Phật giáo chính thức truyền đến Trung Quốc, những lời Phật nói, những điều Phật dạy cùng với cổ thánh tiên hiền Trung Quốc là không hện mà gặp, cho nên từ triều đình cho đến thứ dân đều rất hoan nghênh, hồ hởi đối với giáo học của Phật-đà, đã bổ sung thêm cho giáo học truyền thống của Trung Quốc. Người Trung Quốc thích đơn giản, nên nói về cương lĩnh, nói điểm chính, Phật pháp thì nói rất tường tận, đây là người Trung Quốc được trời ưu ái. Chúng ta thấy trên địa cầu này, các quốc gia dân tộc khác đều chưa có, đây là phước của người Trung Quốc. Tổ tiên của người Trung Quốc đích thực đã làm được ba chữ “quân, thân, sư” này, làm được rất viên mãn. Trung Quốc ngày nay tại vì sao lại suy vi lạc hậu như vậy? Thực tế là khoảng 200 năm gần đây bị người nước ngoài xâm lược, ức hiếp, lại thêm mê tín khoa học kỹ thuật của nước ngoài, đem giáo huấn của tổ tông lơ là, xem thường, cho nên mới thành ra như thế này.

Văn minh khoa học của nước ngoài có thể giải quyết được vấn đề hay không? Trải qua khoảng hơn một trăm năm, hiện tại ảnh hưởng xấu đã xuất hiện, thế là cả thế giới tràn đầy nguy nan, người nước ngoài hiện tại muốn học

những thứ cổ xưa của Trung Quốc, họ đã bắt đầu giác ngộ. Cho nên rất nhiều trường đại học danh tiếng trên thế giới đều mở khoa Hán học, nghiên cứu Hán học, người học tập Hán học càng ngày càng nhiều. Mục đích của họ ở đâu? Giải quyết vấn đề xã hội. Cốt lõi của vấn đề xã hội là vấn đề về lòng người, kinh tế, khoa học kỹ thuật không thể nào cải tạo lòng người. Vấn đề của tâm tánh là cốt lõi giáo dục của chúng ta, là cốt lõi của giáo dục Phật-đà. Những năm 70, nhà đại học vấn của nước Anh - tiến sĩ Toynbee kêu gọi với thế giới rằng: “Có thể giải quyết vấn đề của thế kỷ 21, chỉ có học thuyết của Khổng Mạnh và Phật pháp Đại thừa của Trung Quốc.” Chân thật là có tầm nhìn! Tôi nghe nói, hiện nay nước Anh và Úc đã đem giáo học của Phật pháp cấm rỗi từ trường mầm non. mầm non, tiểu học, trung học, đại học đều phải học giáo trình kinh Phật, chúng tôi nghe nói thì cảm thấy rất kinh ngạc. Tôi ở Úc, đồng tu Úc, người bên đó thỉnh cầu tôi giúp họ biên soạn giáo trình của tiểu học và mầm non, tôi nghe được thì vô cùng hoan hỷ. Trở lại Singapore, tôi mong muốn đồng tu chúng ta cùng nhau biên soạn giáo trình này. Từ những chỗ này, chúng ta có thể thấy ra được, họ xem trọng Phật pháp biết bao. Nếu như không có sự nhận biết sâu sắc đối với Phật pháp thì làm sao họ có thể xem trọng? Điểm này đáng để chúng ta phản tỉnh, cũng đáng để chúng ta cảnh giác.

Sau khi Phật pháp truyền đến Trung Quốc thì đã biến thành văn hóa của Trung Quốc. Lần này tôi đến thăm Bắc Kinh, sở nghiên cứu văn hóa Phật giáo Trung Quốc, sở trưởng Ngô nói với tôi, Ấn Độ mong muốn họ đem kinh điển tiếng Trung dịch thành tiếng Ấn Độ để tặng cho họ, vì Phật giáo ở Ấn Độ đã thất truyền từ lâu. Sau khi tôi nghe xong, tôi cho rằng đây là một việc tốt, đây là việc mà chúng ta phải nên làm. Thế nhưng phiên dịch quyết không phải là một việc dễ dàng, nhất định không thể nói thông thạo hai loại ngôn ngữ thì có thể phiên dịch. Thế Tôn trong kinh Hoa Nghiêm, thậm chí trong Đại Trí Độ Luận đều có nói đến: “Phật pháp không người giảng, tuy trí cũng không hiểu.” Công việc này, công tác dịch kinh cần phải người có tu có chứng mới có thể làm được, không phải là người tu hành chứng quả thì quá khó, quá khó. Thế nhưng sự việc này lại cần thiết phải làm, vậy phải nên làm bằng cách nào? Tôi nói cho họ nghe ba bước, sự việc hiện tại cần phải làm. Hiện tại dịch cái gì? Dịch trước tác, diễn giảng của người hiện đại đối với Phật pháp, cái này dễ, sẽ không sanh ra sai lầm nghiêm trọng. Chúng ta cần phải có một ban phiên dịch, thành viên cố định, chúng ta dùng thời gian năm năm làm công việc này, để các thành viên phiên dịch dần dần thâm nhập Phật pháp. Đến năm năm lần thứ hai, chúng ta phiên dịch chú giải của

người xưa, chúng ta dịch chú giải chứ không dịch kinh. Đến năm năm lần thứ ba, chúng ta mới thử nghiệm dịch kinh.

Hay nói cách khác, cần có mười năm tu dưỡng đối với Phật pháp, đương nhiên tốt nhất phải có thể như giáo tu hành, sau mười năm thì chúng ta mới dịch kinh; nếu không có sự bồi dưỡng của mười năm thì dịch kinh là việc vô cùng khó khăn. Đây là kiến nghị của tôi đối với họ, công tác này nhất định phải làm. Không chỉ phiên dịch thành tiếng Ấn Độ, mà hy vọng Phật pháp truyền bá đến toàn thế giới; hay nói cách khác, các văn tự ngôn ngữ khác đều phải phiên dịch. Cho nên, đây là một công trình rất lớn, khiến cho tất cả người trên thế giới đều có thể có nhận thức chính xác, chúng ta là cùng một gốc sanh ra, chân như tự tánh. Rồi sau đó tất cả chúng sanh mới có thể tôn trọng lẫn nhau, kính yêu lẫn nhau, hợp tác lẫn nhau, cùng xây dựng xã hội an định phồn vinh, đời sống hạnh phúc mỹ mãn. Sẽ không có đối địch tranh đấu lẫn nhau, cũng sẽ không còn mảy may so đo tính toán, vậy thì “công kiết tông thân” mới có thể chân thật tiêu trừ.

Ngay chỗ này, hai câu sau cùng nói được rất hay: “*Chẻ cành thì làm đau lòng cây.*” Đây là dùng thực vật để làm thí dụ, cái cây đó, nếu bạn chẻ cái cành của nó, sẽ làm đau lòng nó. “*Chặt rễ thì cắt đứt mạch cây*”, như những gì Phật nói là “nhân từ với người, yêu thương muôn vật”, từ ngay chỗ này chúng ta có thể thể hội được. Những gì trong Giới kinh nói: “Tỳ-kheo thanh tịnh không đạp lên cỏ xanh”, chân thật từ bi là thể hiện ra từ những chỗ này, chúng ta cần phải học tập. Cho nên, tất cả chúng sanh đều là tông thân của chúng ta, làm sao có thể “công kích”? Cho dù họ làm sai, chúng ta phải hiểu rõ tại sao họ lại làm sai? Do nhất thời mê hoặc, không phải bỏn tâm của họ, không phải bỏn ý của họ, mà là nhất thời mê hoặc, nhất thời hiểu lầm, họ nghĩ sai thì họ làm sai, phải nên lượng thứ, không thể tính toán, lâu dần họ sẽ giác ngộ, họ sẽ sám hối, họ sẽ quay đầu. Chúng ta nhẫn nại mà chờ đợi, chúng ta từ trong đó mà hỗ trợ, giúp đỡ họ giác ngộ, giúp đỡ họ quay đầu, đây là người quân tử nhân từ, là một người thông tình đạt lý. Câu này tôi chỉ báo cáo đến đây, trong Vựng Biên có rất nhiều câu chuyện, nêu ra rất nhiều thí dụ, quý vị tự mình có thể xem.